

Pik Lenin, 7134 m (od 18.7. do 8.8.2008)

Osemnajstega avgusta 2008, smo **Andrej Zorman, Joc Koprivnikar, Sebastjan Zapušek in Damjan Sekuti** odleteli z Brnika proti Istanbulu, kjer smo imeli dan za ogled. Naslednji dan smo odleteli proti Biškeku (glavno mesto Kirgizistana), kjer smo prestopili na lokalni let proti Oshu. Tu smo nakupili vso potrebno hrano in potrebno vodo za v bazo. S kupi hrane in opreme smo se z ruskim terencem odpravili na adrenalinsko vožnjo proti baznemu taboru, ki je na višini 3800 m. Vožnja po brezpotjih z Ruskim terencem ni bila nič kaj udobna. Premetavalo nas je levo in desno. Kirgizanske ceste niso nič kaj prida in naša najslabša cesta je v primerjavi z njihovimi prava avtocesta. Po ekstremni vožnji po Kirgizanskih cestah smo končno prispeli v bazni tabor. Za pot iz Osha smo potrebovali okoli dvanajst ur, pot pa je bila dolga približno 250 km.

V baznem taboru smo spali v posebnem, nomadskem šotoru, ki mu pravijo Jurta. Tako smo v Jurti prebili vsega skupaj dve noči. Po dveh prespanih nočeh smo se podali proti kampu 1, ki je na višini 4800 m. Zjutraj, ko smo se zbudili, smo vso potrebno opremo in hrano spravili na konje, ki so jo znosili do prvega višinskega tabora. Cena za kilogram tovora znaša pri agenciji kjer smo bili mi 1 Euro, pri ostalih pa bi morali za kilogram odšteti 3 Dolarje. V taboru ena so nas pričakale simpatične Kirgizanske kuharice, ki so poskrbele, da so naši želodci bili kolikor toliko polni. Od tu naprej se je začelo zares. Pričeli smo pripravljati opremo za vzpon. Potrebno je bilo reducirati opremo, kaj za kamp 2, kaj za kamp 3 in kaj za na vrh. Nahrbniki, ki smo si jih pripravili za kamp 2 (5400 m) so bili kar težaki (cca. 15 kg). Prvi vzpon nam je predstavljal samo aklimatizacijo, saj smo vedeli kako je potrebo s hribom, saj sva v odpravi bila dva, ki imava z višino že kar nekaj izkušenj. V samem kampu ena smo srečali tudi mešano odpravo (dva Slovenca in ena Hrvatica), ki so nam na kampu 2 pustili šotore in zaradi tega smo lahko odšli na kamp 2 lažji za približno 3 kg po osebi. Ponavadi alpinisti samo za vzpon na kamp 2 porabijo približno 6 ur mi pa smo za vzpon potrebovali kakšno uro več, saj se je Sebastjan počutil po driski in bruhanju, ki ga je pestila v kampu 1 zelo slaboten. Ob prihodu na kamp 1, sva z Andrejem tam morala postaviti šotor, si nakuhati vodo in hrano, da sva lahko tam prespala noč. Enako delo razen postavitve šotora sta opravila preostala dva člana. Po prvem obisku kampa 2, smo si v kampu 1 vzeli dva dni počitka za regeneracijo. Tako nismo v kampu ena delali nič drugega kot ležali, jedli, pili in fotografirali. Med regeneracijo je prišlo kar do nekaj pogovorov, ki so namigovali, da se na hrib ne bomo vzpenjali več kot pa dvakrat, ker nam hrib nikakor ni potegnil, saj je ves umazan s smetmi in s človeškimi iztrebki. Po nekaj debatah smo se dogovorili, da greva jaz in Andrej iz kampa ena direkt na kamp 3 in naslednji dan poizkušava z vrhom, Joc in Sebastjan pa bosta vzpon opravljala postopoma in če ne bosta uspela z vrhom, bosta zadovoljna tudi s Pik Razdenajo, ki je nekaj metrov višja od kampa 3. 28.07.2007 smo se v navezi podali proti kampu 2 vsi štirje. Po nekaj sto višinskih metrih se je z naveze odvezal Sebastjan in samo pot proti dvojki nadaljeval s turnimi smučmi. Ob prihodu na kamp 2 sva z Andrejem takoj začela s kuhanjem in prekuhavanjem vode, za nadaljnji vzpon. Imela sva cca. 2 uri, da si vse pripraviva za vzpon na kamp 3. Po dveh urah in kakšnih 10 kilogramov težjimi nahrbniki sva se podala na kamp 3 in po treh urah in pol nanj tudi prispela. Takoj sva začela s postavitvijo šotora, saj sva oba vedela, da morava hitro k počitku, če hočeva naslednji dan na vrh. Andrej je bil vidno utrujen od vzpona na kamp 3, poleg tega pa sva bila že kar visoko in tudi višina je bila že kar precejšnja. Preden sva zaspala, sva si nakuhala 3 litre vode in pojedla pašteto. Budilko sva nastavila na štiri zjutraj.

29.07.2008 se z Andrejem prebudiva ob zvokih budilke. Ker zunaj preveč piha, se odločiva, da bova v šotoru počakal toliko časa, da se veter pomiri. Veter se pomiri, midva pa nikakor nočeva iz tople spalke. Ob pol sedmih se nenadno odločiva, da greva poizkusit.

Nase potegneva puhovko, v usta dava vsak grižljaj čokolade, pripraviva en nahrbtnik in v njega vtakneva vsak po liter vode. Pot proti vrhu se prične. Po nekaj metrih opazim, da sem si obul dereze narobe. Na hitro popravim in že sem v polni hoji. Po kakšni uri se ustavim. Žejen sem, Andrej pa je za mano. Počakam ga, se napijem, vzamem nahrbtnik in na hitro podebatiram z Andrejem, ki mi sporoči, da mu nikakor ne gre in da naj kar grem. Odgovorim mu, da se počutim odlično in če danes ne grem na vrh, ne bom šel nikoli. Zaželi mi srečo in da vedet, da bo sam verjetno obrnil. Težko mi je zanj ampak pred mano pa je še dolga pot, zato se s tem ne obremenjujem prav dolgo. Po nekaj urah mi zmanjka vode in sam pri sebi sem vedel, da se začne križev pot. Po sedmih urah mi uspe. Stopim na vrh Pik Lenina, ves žejen in lačen. Naredim nekaj posnetkov, s kamero posnamem par kadrov in se odpravim nazaj proti kampu 3. Vreme na vrhu je bilo idealno, tako da sem stal na vrhu brez rokavic in v samem flisu. Ta dan nas je na vrhu stalo kar nekaj, poleg mene še Madžar, Avstrijci, Korejci in Iranci. Med hojo nazaj v kamp 3, se mi zdi, da se mi je zaradi žeje že malo bledlo in komaj sem čakal, da pridem do kampa in se napijem. Na srečo so me tam že čakali in hvala Andreju, da mi je prišel nasproti in mi prinesel liter vode, ki mi je nenormalno odgovaljala. Še isti dan sva se z Andrejem odpravila proti kampu 2, kjer sva prespala. Naslednji dan 30.07.2008, sta vrh napadla še Joc in Sebastjan in prav tako po sedmih urah kot meni jima je uspelo stopiti na vrh.

Tako je bila odprava 75% uspešna kar je odličen uspeh, če računam na to, da je pred nami na vrhu stala menda samo ena oseba, po informacijah, ki smo jih dobili v kampu 1 in še ta v spremstvu vodiča.

Damjan Sekuti